

азъ ща да са рѣша да запада Сливенъ и да побуна народътъ, а тамъ щото богъ даде! Вжриете са. Азъ твърде добре зная, че турците са го сгрѣле. Тие знаятъ, че азъ са намирамъ тука около 20 деня; но ни единъ изъ тѣхъ не смѣе да дойде и да ма гони. Преди 15 деня ма видѣха двама турци, на Диде-оглу синовете, и азъ имъ казахъ, че ако излѣзе потеря да ма гони, то ща да запада и градътъ, и селата; а ако нѣкой турчинъ ми са попадне въ ржцете, то нѣма да го пусна живъ. Тие сж разказаде по градътъ и по селата какво сжмъ имъ рѣкалъ, и азъ вида, че мойте думи сж подѣйствуваде. Азъ видѣхъ вече, че въ цариградските вѣстници са говори за мене; турците знаятъ, че азъ са намирамъ одавна на балканътъ и боятъ са да не направа бунтъ. Не мислѣте, че кукувицата е испила до капка турскиятъ мозжкъ. Турция са бои отъ революцията, като отъ огъньтъ. «Послѣ голѣми усилия и всевъзможни доказателства, азъ убѣдихъ нашите младежи да са вжрнатъ назадъ и да чѣкатъ по-сгодно време. Направилъ ли сжмъ добре, и азъ самъ не зная!

Послѣ нѣколко деня дойде и Желѣо, т. е. вжрна са отъ твърдишката гора, защото видѣлъ голѣма опасность. Желѣо не можѣлъ да достигне до Хайнъ-боазъ, защото потерите биле твърде голѣми. Азъ оставихъ Желя на сливенските гори и заповѣдахъ му да защищава бжлгарете, ако турците да би захванале да ги ловатъ и да ги затварятъ; а ако не бжде нищо, то да гледа да дойде около димитров-день въ Влашко. Азъ са рѣшихъ да ида въ Трявна, въ Габрово и въ Щипка, и да распитамъ за Тотя и за неговата дружина. Освѣнъ това, мене са